

[Hanne Reintoft.]

logi, at motiveringen for at lære et kundskabsområde spiller en meget stor rolle for at kunne bevare den erhvervede viden, og motiveringen i gymnasiet for at lære et fag blandt mange andre er formentlig en anden end den motivering, man har, når det er øns erhvervsuddannelse. Der er altså betydelig større chance for, at det indlærte bliver siddende, hvis man er velmotiveret, som man må gå ud fra eleverne er på seminariet.

Jeg kan også forstå, at der skal holdes eksamen i de fag, hvori der gives fritagelse, og det vil altså sige, at den fritagne elev skal til eksamen hos en lærer, han ikke har været undervist ret meget hos. Jeg vil meget henstille til udvalget, at man overvejer den tanke grundigt.

Det fremgår af betænkningen, at der har været diskussion om, hvorvidt der skal aflægges eksamen eller ej. Jeg er enig med dem i udvalget, der argumenterer på den måde, at eksamener faktisk ikke er meget værd, og at man derfor burde afskaffe dem. Men hvis man ser rent fagpolitisk på det — det er også en problematik, der gælder mit eget fag — så må vi se i øjnene, at vi lever i et samfund, hvor der lægges meget stor vægt på eksamener, og jeg tror, at hvis man vil have eksamensvældet brudt, så skal man lade de fag gøre det, der har høj status og langvarig uddannelse. Jeg tror kort og godt, at man skal lade akademikerne tage det slagsmål; de har kræfterne til det.

Jeg må også sige, at det næppe er undgået nogens opmærksomhed, at unge i dag er ret kritiske og ret aktive, ikke mindst inden for uddannelsesområdet. Derfor overrasker det mig, at der ikke er forslag om, at de studerende skal have en repræsentant i seminariernes lærerråd, der jo skal drøfte koordineringen af undervisningen, reglerne for afholdelse af prøver og mange andre ting, f. eks. indholdet i de ikke-obligatoriske kurser, hvor de studerende måske netop kan komme med nye impulser og gode ideer. Jeg er da også vidende om, at det gennem flere år har været praksis, at en repræsentant for de studerende deltager i møder i lærerrådet ved flere seminarier; jeg kan f. eks. nævne seminariet for fritidspædagoger på Solvænget. Jeg er noget i tvivl om den sidste idé, jeg hørte, om, at man er bedre tjent

med et fælles lærer- og studenterråd. Personlig tror jeg, at de studerende kan køre en mere konsekvent studenterfaglig politik, når de har deres egen organisation. Men jeg tror nok, man skal overveje, at de får en repræsentant i lærerrådet; loven skulle jo nødvendig i demokratisk henseende være tilbage for en allerede påbegyndt udvikling, der har vist sig tilfredsstillende.

Jeg har også set de fromme ønsker og forhåbninger om, at når man nu gør uddannelsen bedre og man samtidig kan se på de prognoser, der er lavet, at der kommer flere kvinder på arbejdsmarkedet, så vil de blive ved faget. Jeg må sige, at det, der bedst kan holde folk ved faget, er sikkert en anstændig løn, og anstændig er den ikke.

Jeg håber, at en række af de her påpegede ting endnu kan nå at blive ændret, og mener i øvrigt, at lovforslaget er et fremskridt for disse fag, et fremskridt, der også meget gerne skulle komme andre fag af lignende beskaffenhed til gode.

Undervisningsministeren (*Helge Larsen*):

Jeg vil gerne takke samtlige ordførere for den velvillige modtagelse, dette lovforslag har fået. I øvrigt vil jeg begynde med at rette et par misforståelser, og den ene må jeg erkende at ministeriet er ansvarlig for, idet vi ikke har været opmærksom på en trykfejl i forslaget.

Hr. Vestergaard Poulsen spurgte, hvordan det skulle forstås, at undervisningsministeren fastsætter nærmere regler om de i stk. 1, nr. 1 og 2, i § 5 nævnte optagelsesbetingelser — idet nr. 1 drejer sig om optagelsesalderen 18½ år. Der skulle have stået: de i stk. 1, nr. 2 og 3, nævnte optagelsesbetingelser; der er altså ingen diskussion om, at optagelsesalderen er 18½ år. Jeg beklager, at vi ikke har været opmærksom på denne fejl.

Fru Eva Ree spurgte, om der fastsættes nogen aldersgrænse opad. Det gør der ikke; det er praksis, at man gør uddannelsessøgende, der er 32 år eller derover, opmærksom på, at med den alder vil de efter de almindelige regler ikke kunne opnå pensionsret. Men nogen aldersgrænse opad er der ikke, og det tænkes der heller ikke indført.

Til fru Bodil Koch og andre i øvrigt, som